

Farum

Tekst: Hans Vilhelm Kaalund
Musik: Poul E. Rasmussen
Korsats: John Frandsen

Semplice ♩ = 84

Her i Fa - rums skov - om - krans - te E - den, ved den stil - le

Sø, vil jeg sæt - te mig på Blom - ster - bred - den ved en Stak af Hø,

og af Hyld en Hyr - de - fløj - te skjæ - re
og af Hyld en Hyr - de - fløj - te skjæ - re med i - dyl - lisk

og af Hyld en Hyr - de - fløj - te skjæ - re

Klang; Skov og Sø og Him - lens Pragt skal væ - re No - der til min Sang.
No - der til min Sang.
No - der til min Sang.

skal væ - re No - der til min Sang.

Her i Farums skovomkranste Eden,
ved den stille Sø,
vil jeg sætte mig paa Blomsterbredden
ved en Stak af Hø,
og af Hyld en Hyrdefløjte skjære
med idyllisk Klang;
Skov og Sø og Himlens Pragt skal være
Noder til min Sang.

Snart som Bien hænger sig mit Øje
ved hver Blomst og Straa,
snart det taber sig i Himlens høje,
grænseløse Blaa,
snart i Vesten drømmende det hviler
paa den gyldne Sky,
snart fra Søens Bred det vinget iler
til den stille By.

Hisset smiler den som Barnet rolig
i sin Moders Skjød;
bagved Præstens fredelige Bolig
knejser Kirken rød.
Sagte hviskende ved Havemuren
Hængeasken staar;
over Dødens Senge har Naturen
bredt sin Blomstervaar.

Rundt om Søens klare Spejl sig slynger
Bøgeskovens Krans;
Bølge sagtelig mod Bølge gynger
i Najadedans;
som en lysegrøn Smaragd indfattet
i det sølvblaa Vand,
hæver Øen sig med Ellekrattet
om sin Blomsterrand.

Fuld af Sorg og Uro tumler Verden
sig der udenom:
Ingen Lyd af Vrimlens travle Færden
naa'r dens Helligdom;
fredelig sin Røst Bogfinken hæver
i dens Hybenhæk.
— Til den fjerne Fursø Øjet svæver
over Fiskebæk.

Bag ved Søen i romantisk Vildhed
knejser Bøg og Gran;
dér i Skovens tempeldybe Stilhed
bor den gamle Pan.
Mellem Brombærkrat og vilde Ranker
tyst han grubler dér;
milde Vindpust fra de stejle Banker
Syrinx' Toner bær'.

Over Kæmpegraven Freden throner
med sin Axekrans,
medens Farums Kirkeklokke toner
sødt i Aftnens Glans.
Ingen blodig Norne længer vejer
Liv og Dødens Gru;
dér, hvor Sværdet hvined, Leen mejer
Engens Kløver nu.

O, hvi kan jeg ej som Fuglen bygge,
fri for smaalig Tvang,
her i disse stille Skoves Skygge
med min glade Sang!
Skjønne Farum! fra din Blomstervrimmel
kalder Staden mig.
— Naar jeg drømmer mig en jordisk Himmel,
skal den ligne Dig!